

ALEX HARIDI • CECILIA DAVIDSSON • MAYA JÖNSSON

CECILIA HEIKKILÄ • FILIPPA WIDLUND

VÄLKOMMEN TILL MUMINDALEN

Efter 3 berättelser av Tove Jansson

BONNIER
CARLSEN

TILL FÖRMÅN FÖR
Svenska **Röda Korset**

DEN HÄR BOKEN TILLHÖR:

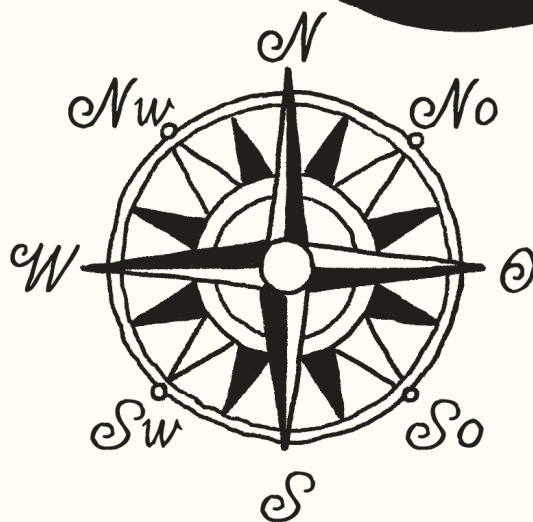
.....

MUMINDALEN
OM SOMMAREN

Några av Mumindalens invånare

Mumintrollet är ett nyfiket och vänligt troll. Han far gärna på äventyr – särskilt om det betyder att han får resa med sin vän Snusmumriken, som han beundrar djupt. Men när äventyren blir alltför skrämmande behöver han sin Muminmamma.

Muminmamma är mjuk på rätt ställen och har handväskan full av torra yllestrumpor, magpulver och karameller. Hon tappar aldrig fattningen, och ser till att knytt och knott i Mumindalen har någonstans att sova om det behövs.

Muminpappan är ett mycket vittberest troll, åtminstone om man frågar honom själv. Emellanåt längtar han ut på vilda äventyr, som de han genomlevde i sin ungdom. Då sätter han sig på sin kammare och författar sina memoarer, den långa boken om hans strapatser.

Snusmumriken kommer och går som han vill med sitt tält och sin munharmonika. Han vill inte äga något och skattar friheten högst. Varje höst ger han sig av på vandring söderut, men årets första vårdag kommer han åter till sina vänner i Mumindalen.

Lilla My är mycket liten, som namnet antyder, till och med liten nog att lägga sig i bakhåll i Muminmammans sjukorg. Hon vet inte hur man bär sig åt för att bli rädd, utan möter faror som hon möter folk i allmänhet: genom att bitas.

Sniff är mycket lättskrämd och en smula egenkär, men vill aldrig någon illa. Han drömmer om att få äga något riktigt dyrbart, som guld eller ädelstenar ... eller kanske en liten kattunge som bara är hans egen.

Snorkfröken beundrar allt som är vackert, som hon själv. Hon är påhittig och kvick, och önskar ofta att livet i Mumindalen var mer storslaget och dramatiskt.

Kära läsare,

Boken som du håller i din hand kommer att ta dig på fantastiska äventyr med Mumintrollet, hans familj och alla deras vänner i Mumindalen. Den här boken baserar sig på böcker som min faster Tove Jansson skrev för snart 80 år sedan, böcker som dina föräldrar och deras föräldrar kanske har läst?

När jag var liten älskade jag att lyssna på när någon vuxen läste högt för mig. Att ligga uppkrupen i någons armhåla, titta på bilderna, lyssna på berättelsen och känna hur historien skapade nya bilder i mitt eget huvud var en fantastisk känsla. Den var den bästa stunden på dagen, och det gjorde att jag än i dag älskar att läsa. Jag hoppas att de här böckerna kan ge dig samma känsla av att ge sig ut på äventyr i Mumindalens underbara värld, där vad som helst kan hända!

Sophia Jansson,

Tove Janssons brorsdotter

*Tove Jansson och några av
figurerna i Mumindalen.*

ALEX HARIDI • CECILIA DAVIDSSON • CECILIA HEIKKILÄ
MAYA JÖNSSON • FILIPPA WIDLUND

Efter 3 berättelser av Tove Jansson

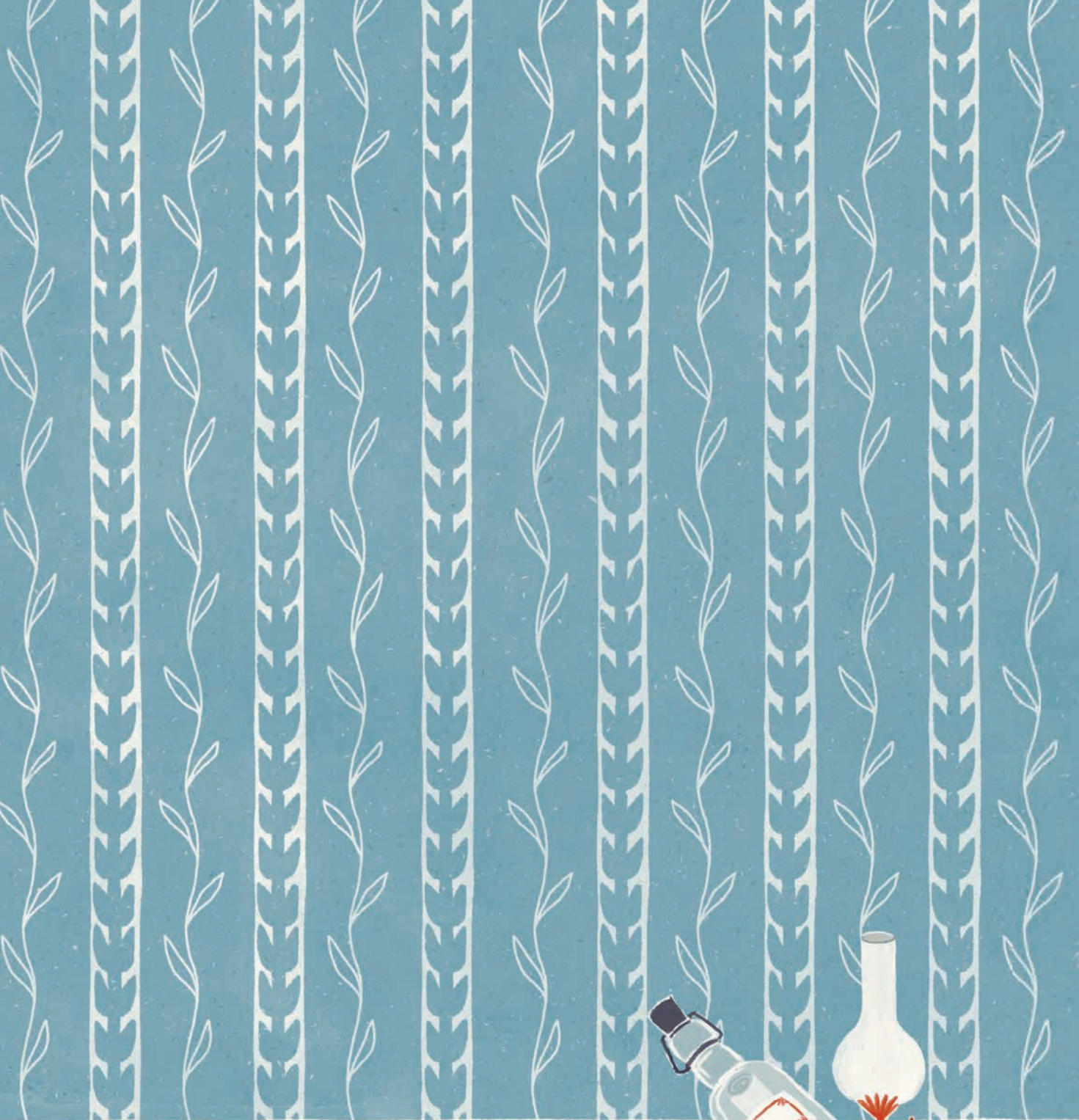
SAGOR FRÅN MUMINDALEN

Vägen till Mumindalen

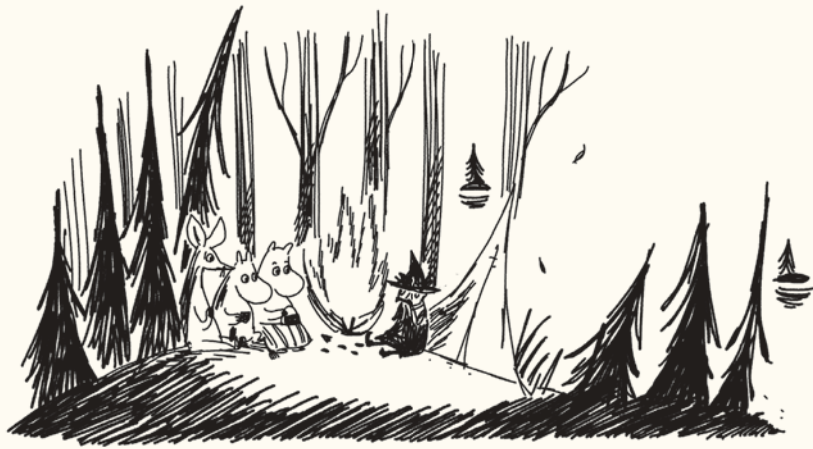
*Mumintrollen
och den osynliga gästen*

*Mumintrollen
och den första snön*

BONNIER
CARLSEN

Vägen till Mumindalen

Jmånga dagar hade Mumintrölet och hans mamma vandrat i storskogens mörker. De var förfärligt blöta om tassarna och det var stökigt överallt, för det hade regnat i flera veckor och vattnet steg fortfarande. De var på jakt efter en torr och solig plats där de kunde bygga ett hus att krypa in i innan vintern kom.

- Jag fryser så otäckt, sa Mumintrölet.
- Nu blir du säkert förkyld, sa mamman och tog fram ett par torra strumpor åt honom ur sin väska.

Mumintroll tål som du vet inte alls köld. De trivs bäst i värmen från kakelugnar.

De fortsatte sin vandring längre och längre in i skogen.
Regnet smattrade och vinden ven över deras huvuden.

– Berätta nåt om pappa! bad Mumintröllet.

Hans mamma tänkte en stund. Sen sa hon:

– Det var ett ovanligt mumintröll. Han ville alltid ut
på äventyr. Aldrig trivdes han på samma ställe. Och så
försvann han bara.

– Men tänk om vi hittar honom här i skogen, sa
Mumintröllet. Då skulle han väl bli glad?

– Det tror jag säkert, sa Muminmamman. Men det gör
vi nog inte.

Och så grät hon lite.

Nu kom de in i storskogens allra djupaste del. Här var träden så höga och stod så tätt att det inte gick att se himlen. Här växte jätteblommor som lyste med ett eget ljus likt flämtande lampor.

– Finns det farliga djur här? viskade Muminrollet ängsligt.

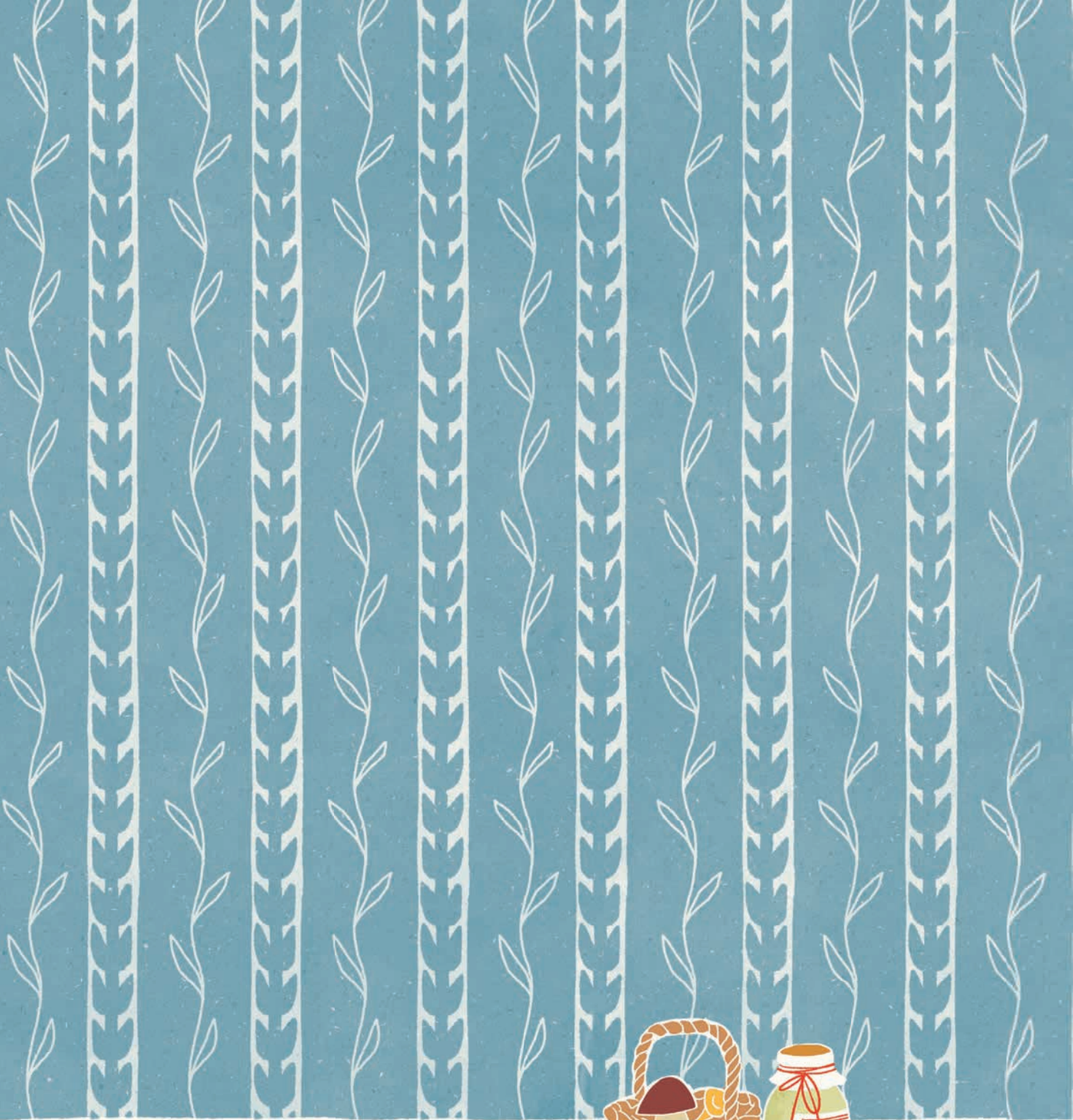
– Knappast, sa Muminmamman. Fast det är kanske bäst att vi går lite fortare i alla fall.

Plötsligt tog Muminrollet tag i sin mammas arm.

– Titta! sa han, och han var så rädd att svansen stod rakt ut.

Ur skuggorna stirrade två ögon mot dem!

Mumintrollen och den osynliga gästen

En mörk och regnig kväll satt Muminfamiljen
vid det stora bordet och rensade svamp.
– Lilla My har plockat pepparriskor igen, sa
Muminpappan och visade upp en rödaktig svamp.
Förra året plockade hon flugsvampar.

– Vi får hoppas att hon plockar kantareller nästa år,
sa Muminmamma.

– Det är alltid bra att leva på hoppet, skrattade
Lilla My.

Sen rensade de vidare i fridsam tystnad.

Plötsligt knackade det på dörren. Det var Too-ticki, som bor i familjens badhus ibland. Utan att vänta på svar klev hon in och skakade vattnet av regnrocken.

– Jag har en gäst med mig, förklarade hon och höll upp dörren och lockade ut i regnet: Kom, kom!

Men ingen kom.

– Nå, hon får vara kvar därute om hon är blyg, sa Too-ticki och drog igen dörren.

– Vem är det? frågade Muminrollet.

– Ninni heter hon, sa Too-ticki.

– Blir hon inte blöt av regnet? frågade Muminmamman.

– Jag vet inte om det gör så mycket när man är osynlig, sa Too-ticki.

Familjen slutade rensa och väntade på en förklaring.

– Ni vet ju att folk kan bli osynliga om man skrämmer dem tillräckligt ofta, sa Too-ticki och åt upp en äggsvamp som såg ut som en liten trevlig snöboll.

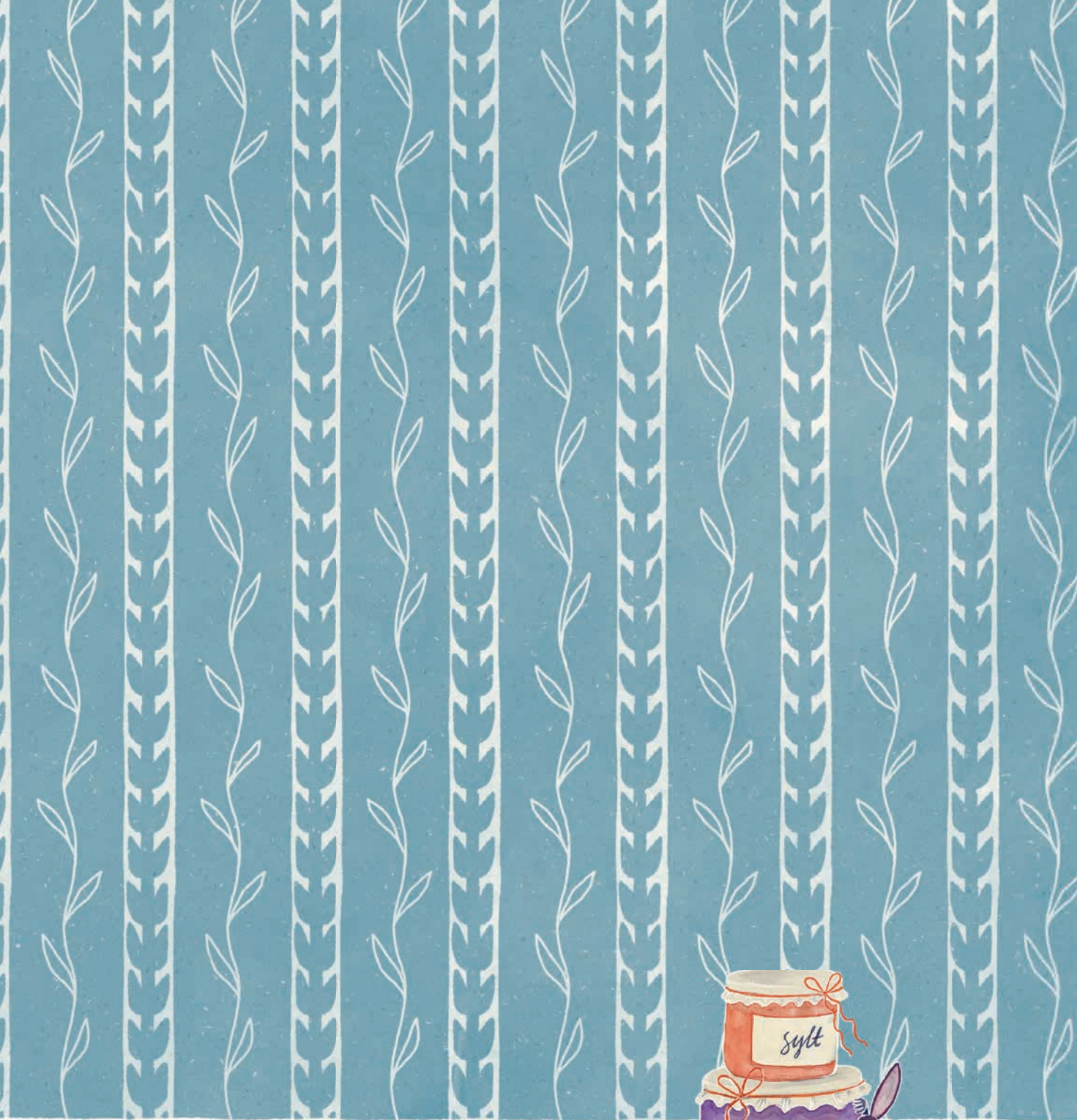

– Nåja. Den här Ninni blev skrämmd på fel sätt, av en tant som tagit hand om ungen utan att tycka om henne. Jag träffade tanten och hon var hemsk. Inte arg, för det kan man begripa att folk blir ibland. Hon var bara iskall. Ungen började suddas ut mer och mer och till slut blev hon osynlig. I fredags syntes hon inte alls. Tanten blev sur och gav henne till mig. Hon sa att hon minsann inte tänkte ta hand om släktingar som hon inte ens kunde se.

– Och vad gjorde du med tanten? Du klådde väl upp henne? sa Lilla My.

– Sånt hjälper inte. Jag tog Ninni med hit i stället, för att ni ska göra henne synlig igen, sa Too-ticki.

Mumintrollen och den första snön

Det var en kall vinternatt i Mumindalen. Himlen var nästan svart men snön var klarblå i månskenet. Havet sov under isen och långt nere i jorden slumrade alla småkryp och drömde om våren.

Snön låg som ett täcke över Muminhuset. Därinne, runt den största kakelugnen, sov muminfamiljen sin långa vintersömn.

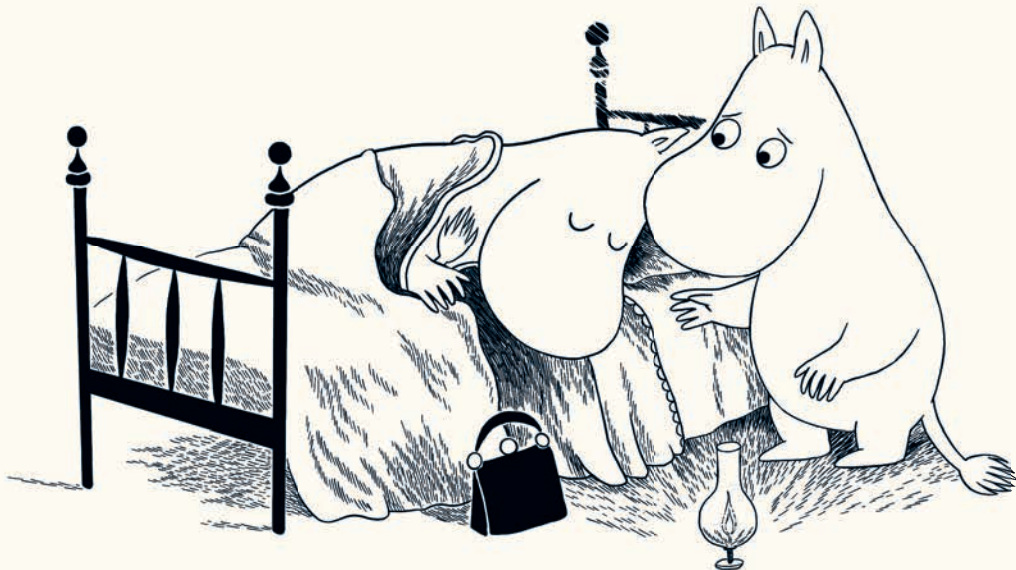
De sov alltid från november till april, precis som deras förfäder hade gjort i alla tider.

En månstrimma letade sig in genom fönstret. Den vandrade runt en stund innan den lyste rakt in i Muminrollets ansikte. Och då hände något som aldrig hänt förut: Muminrollet vaknade ur sin vintersömn och kunde inte somna om!

Han tittade förvånat på månskenet och iskristallerna på fönsterrutan. Till slut klev han upp och tassade fram till sin mammas säng. Han drog henne lite i örat, men hon vaknade inte utan rullade ihop sig till en ointresserad boll.

– Mamma! Vakna! skrek han och ryckte i hennes täcke. Men mamman vaknade inte, för hon kunde inte.

Muminrollet kände sig förfärligt övergivet. Han kröp ihop på mattan bredvid hennes säng, och den långa vinternatten fortsatte.

I gryningen bestämde sig Muminrollet för att se sig omkring. Kanske fanns det någon därute som också var vaken?

Han försökte öppna ytterdörren, men den hade frusit fast. Då rusade han upp på vinden, slängde upp takluckan och klättrade ut på taket. Kall luft slog emot honom. Han tappade andan och rullade över takkanten och sjönk ner i något vitt och kallt.

– Snö, viskade Muminrollet. Han hade hört talas om den. Dalen var inte längre grön. Och alla levande ljud var borta.

Bara jag är vaken! tänkte Muminrollet.

Då upptäckte han spår från små, små tassar i snön. Muminrollet blev alldeles het, från svans- tofsen ända ut i öronen.

– Vänta! skrek han.

Mödosamt följde Muminrollet spåren in i skogen. De irrade hit och dit, som om de inte kunde bestämma sig. Men strax glömde han spåren, för rakt framför honom stod en främmande vit häst.

Mumintrollet hälsade artigt, men hästen rörde sig inte. Då såg han att hästen var gjord av snö.

Strax kom Too-ticki gående mellan träden. Hon bar på två spannar vatten.

– Jag ska hälla flodvatten på hästen, sa hon. Då fryser han och blir till is. Och när den stora kölden kommer galopperar han bort och kommer aldrig mer tillbaka.

Mumintrollet var tyst en stund. Sen sa han:

– Jag förstår inte snön.

– Inte jag heller, sa Too-ticki. Man tror den är kall, men om man gör ett snöhus av den blir den varm. Den kan vara mjuk och den kan vara hårdare än sten. Allting är mycket osäkert, och det är just det som lugnar mig.

Mumintrollet kämpade vidare i den obegripliga snön. Å, vad han längtade efter solsken och Mumindalens gröna träd!

